

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Particulari 8000 Lei</p> <p>Instituții 16.000 Lei</p> <p>Abonamente de sprijin 30.000 Lei</p>	<p style="text-align: center;">APARE DUMINECA</p> <p style="text-align: center;">MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Inserțiuni:</p> <p>Pentru fiecare centimetru patrat câte 100 Lei</p>
---	--	---

Preoțimea în slujba Neamului

Trăim vremuri de mari prefaceri sociale și cu deosebită bucurie sufletească constatăm că se accentuează din partea diferitelor personalități din viața noastră culturală faptul că misiunea preoților noștri este de a servi idealurile permanente ale democrației. Regimul democratic constituie pentru țara noastră cea mai ideală formă de guvernământ, cu o singură condiție ca valorile moralei creștine să fie întronate în viața noastră publică și fiecare cetățean de pe orice treaptă a ierarhiei sociale să-și topească interesele sale personale în interesele superioare ale colectivității noastre naționale.

Democrația noastră își poate găsi în doctrina bisericii noastre creștine, adevăratele ei izvoare. Biserica noastră are o structură democratică. Ea este a poporului și a nădejdiilor lui și preoții săi în tot trecutul nostru istoric au luptat pentru drepturile poporului la o viață mai bună și au condamnat dominația celor puțini și bogați asupra masei muncitoare.

Doctrina creștină propovăduiește iubirea față de aproapele și deci plecând de la această convingere clerul neamului nostru a fost dealungul veacurilor apărător intereselor celor mulți și obijduiți. Preoțimea noastră a fost suflet din sufletul neamului și documentele noastre istorice ne dau prețioase mărturii despre luptele pe care le-au dat preoții pentru emanciparea poporului nostru pe teren național, social, economic, etc.

Este cunoscut rolul pe care l-au jucat preoții în revoluția de la 1821 a lui Tudor Vladimirescu, revoluție care a avut un însemnat caracter național, social și țărănesc și care a deschis pentru poporul nostru drumul eliberării lui politice și a democrației. Preoția noastră a avut o contribuție reală la desfășurarea evenimentelor

mari din istoria noastră națională, binecuvântând orice act de dreptate socială săvârșit pentru popor. Preoțimea noastră s'a identificat întotdeauna cu aspirațiile neamului. Bucuriile neamului au fost bucuriile ei și durerile neamului au fost durerile ei. Preoții sunt apostolii iubirii, ai bunătații și ai dreptății sociale după care a însetat neamul nostru dealungul veacurilor. Ei și-au îndeplinit o mare misiune în mijlocul poporului nostru aceia de ridicare morală și gospodărescă a satelor de pe întreg cuprinsul țării.

Slujitorii sfințelor altare sunt îndrumătorii de fiecare zi ai poporului nostru însetat de lumină și adevăr. Privirile tuturor credincioșilor dintr'un sat sunt îndreptate asupra păstorului lor sufletesc de la care așteaptă cuvânt de mângâiere și de întărire sufletească în sbuciumul vremurilor în care trăim.

Mare este misiunea preoției, în deosebi în aceste vremuri de răscruce a istoriei noastre naționale și când privirile ei trebuiesc îndreptate asupra tineretului care trebuie să-și păstreze sufletul întreg și nealterat de anumite curente de gândire, care contrazic doctrina creștină. Tineretul este nădejdea neamului. Datoria sa morală cea mai sfântă este de a sta neîncetat în umbra crucii și în slujba națiunii. Credem în instinctul sănătos și în puterea de discernământ critic a tineretului nostru deoarece în majoritatea sa este ridicat din țărâtime, rezervor de energii spirituale și păstrarea fidelă a tuturor tradițiilor creștine. Azi, când în diferite state europene se vorbește de separarea școlii de biserică și de laicizarea învățământului, preoțimea noastră veghează și are nădejdea vie în suflete că tineretul nostru va avea o concepție spiritualistă despre lume și viață, deoarece însuși Mântuitorul Nostru Iisus Hristos a spus: „*Fără mine nu puteți face nimic*“ (Ioan 15, 5). Va veni o vreme când orice român conștient, indiferent

de ideologia politică pentru care militează se va convinge toate problemele de ordin politic, social și economic care frământă azi societatea românească nu-și pot găsi deslegare decât în spiritul evangheliei lui Hristos — Dumnezeu. Numai revelația divină poate lumina cărările vieții noastre, numai ea cu lumina ei cerească poate da deslegere sigură la orice problemă care frământă sufletul neamului nostru. Va veni o vreme când și unii dintre cărturarii noștri care neagă această revelație divină fără să poată pune ceva mai bun în locul ei, își vor revizui conștiința lor și-și vor pleca smeriți genunchii în fața crucii Mântuitorului.

Avem credința vie în suflete că împărăția spirituală a lui Hristos va birui în lume deoarece stâna evangheliei ne asigură prin glasul Sf. Apostol și Evanghelist Ioan — inspirat de Duh Sfânt. „Lumina luminează într-un întunec și întunerecul pe dânsa nu o a prins“. (Ioan 1, 5).

Pr. Miloș Ilie

Știința și credința

de G. COTOȘMAN

II

Filosofia ca și știința au o limită, un hotar, o graniță. căci „hotar a pus Dumnezeu minții omenești“. Știința se poate întinde numai până acolo până unde poate documenta, demonstra și dovedi pe bază de experiență. Ea lucrează — dar nu totdeauna — cu date exacte, pozitive [de multe ori cu ipoteze și supoziții] ce se pot verifica și controla cu simțurile omenești; multe, însă, ca d. p. magnetismul, electricitatea, undele radiofonice, radium-ul, etc., nu cad sub simțuri, și cu toate acestea ele formează obiectul științei depășind astfel domeniul cunoscutului și făcându-și intrarea în *imperium credinței*. Dincolo de hotarul până la care poate opera rațiunea este, după filozoful materialist *Du Bois Raymond*, „*ignoramus et ignorabimus*“, adică nu știm ce este.

Dela granița unde se oprește, neputincioasă, și slăbește puterea de cercetare, de investigație a științei, începe credința. Ceea ce știința nu poate dovedi, lipsindu-i mijloacele de cercetare, ne dovedește *credința*, ne dă dovezi limpezi Sf. Scriptură, izvorul credinței și al religiei adevărate.

Noi prețuim știința, căci ea, ne înlesnește cunoașterea lumii și a minunățiilor din ea, ușurându-ne astfel viața pământească, dar ne prosternem smeriți în fața credinței, înaintea Bibliei, pentru că ea ne învață să cunoaștem realitățile supra-

caturale, idealurile cele mai presus de lume și vecinicie, ne conduce pe culmile idealului vieții, și ne îndrumă să cunoaștem tainele lui Dumnezeu, deschizându-ne astfel drumul spre patria cerească.

Iată, dar, că *știința și credința* nu numai că nu se contrazic între ele, ci, dimpotrivă, *merg alături*, mână'n mână, colaborând, până la un punct, și întregindu-se reciproc, ambele converg spre același țel înalt, spre același ideal sublim: *spiritualizarea vieții*. „Adevărata știință și adevărata religie sunt *surori gemene*, scrie naturalistul englez *Huxley*, și *despărțirea lor ar fi moartea sigură a amândurora*. Știința progresează atâta timp cât e religioasă și religia înflorește în proporție exactă cu adâncimea și temeinicia bazei științifice“.

Părerile extravagante ale lui Darwin tocmai pentru că au depășit hotarele impuse științei și s'au avântat în imperiul credinței și al necunoscutului, azi nu se mai bucură de niciun credit, căzând astfel în completă desuetudine. „Cine mai crede azi în ipoteza imposibil de verificat, a generației spontane?“ — se întreabă cu drept cuvânt un profund cugetător și teolog român, pentru ca tot dânsul să răspundă: „Dacă s'ar fi descoperit într'adevăr misterul cum se naște viața pe pământ, atunci, după stricta regulă științifică, omul ar putea să creeze viața în laborator și savantul să devină un fel de Dumnezeu cu ochelari printre eprubete și retorte“.

Omul, ajutat de luminile științei, a revoluționat istoria cu invențiile sale mai mult decât miraculoase. El, cu avioanele construite în marile uzine ale țărilor civilizate, spintecă văzduhul și turbură până și liniștea astrală cu uruitul lor îngrozitor; cu vapoarele, cu submarinele și torpiloarele inventate de el despică valurile mărilor și explorează adâncimile lor; — omul care a scornit automobilul, telefonul, telegraful, telegrafia fără fir, televiziunea, fotografia, fonograful, filmul vorbitor, radio-ul, și, acum recent, radiofotografia [cu ajutorul căreia s'a transmis din Anglia în Australia, numai în 20 minute, o fotografie], radar-ul [prin care savanții englezi și americani au reușit să ia contact cu luna la o distanță de 384.000 km. dela pământ] și *bomba atomică*, cea mai teribilă și apocaliptică armă de distrugere, care creează epocă nouă în viața mult sbuciumatei omeniri, adânc îngrijorată de urmările epocalei descoperiri; — acest om, care se gândește să îngenunchieze și să subjuge întreaga natură și să se facă stăpânul necontestat al legilor ei, până azi încă n'a ajuns să creeze nici măcar un *fir de iarbă verde* sau un grăunte de muștar, care, dacă ar fi sădit în pământ, să incolțească și să crească.

Nu-i vorba, tehnica modernă a ajuns să facă, la propriu și la figurat, *oameni-mașină*, de lemn sau de fier; omul de știință face în laboratoarele Universităților fire de iarba „verde”, frunze și flori, boabe de grâu sau porumb, dar *nu le poate da viață*: ele se „nasc” și rămân lucruri artificiale, moarte. Singur Dumnezeu a putut să dea viață lumii, o susține și o conduce, spre scopul ei final, așa cum ne învață Biblia. Desigur că acest fapt este contestat de necredincioși, despre care Sf. Petru a zis cândva: „Că ei nu voiesc a ști că prin cuvântul lui Dumnezeu cerurile au fost de demult și pământul din apă și prin apă s'a așezat” [II Petru, 3, 5].

Cinematograful în ajutorul credinței

Un film portughez cu titlul „Trei Dragoste” pricinuește aceste rânduri, și le scriem ca o dovadă al folosului pe care cinematograful l-ar putea aduce Bisericii în lupta cu ateismul și întăriri credinței în sufletul omului de azi, înconjurat de atâtea ispite.

Și îl mai povestim pentru faptul că rezolvă o actuală problemă, care deși e veche, dar vremurile de azi o încununază, *e raportul dintre știință și credință*:

Un doctor universitar, trecut în rândul savanților, încrezut în sine și fanatizat de știința medicală, ramura chirurgicală, își părăsește familia compusă din soție și un băiat cu o fată mare.

Motivul ridicat de el, că soția sa este prea credincioasă, (religioasă), ceea ce îi micșorează dragostea conjugală. Realitatea însă este că el fiind total absorbit de știință își uită și neglijează familia care pentru un savant materialist e o consumătoare a timpului atât de necesar. Și pentru aceasta el pleacă de acasă.

Fata simțind și mai apoi aflând nenorocirea familiei refuză cererea de căsătorie cu un tânăr medic universitar și se hotărăște a-și prezenta tinerețea sa jertfă curată Divinității, călugărindu-se.

Preotul, ce adeseori avea ușa deschisă în casa acestei familii, încearcă prin intervenția sa înduplecarea doctorului-tată de a se reîntoarce în sânul familiei, care-l așteaptă tristă și în noaptea Ajunului.

Intervențiile sale însă au rămas fără efect.

În cele din urmă se duce fiica sa la el și-i destăinuiește gândul de a se călugări, ca doar prin tinerețea și viața sa închinată rugăciu-

nii, Dumnezeu îi va încălzi inima răcită de știința și-i va reîntoarce în sânul familiei.

Lăcrimile fiicei sale nu numai că-l întărită și mai mult împotriva Divinității și Bisericii, ci îl determină ca să țină o conferință în Academia portugheză, al cărei membru era, împotriva existenței lui Dumnezeu, Bisericii și a credinței, pe cari îl considera neputincioși și aducători de rău în lume.

Știința, care este absolută — după el — singura poate fi considerată fericitoarea lumii și a neamului omenesc.

După conferința întâmpină cu cinism opoziția întregii asistenți și chiar și cuvintele fiicei sale, că știe ce s'a întâmplat.

Dar tribunalul conștiinței începe a lucra și în creierul său științific și are multe ceasuri de gândire asupra lui Dumnezeu și a Bisericii, pe cari i-a negat individual și public.

La această stare sufletească se alătură și următorul caz de nereușită științifică:

El era medicul unui ospiciu de copii mici. Iubea foarte mult copiii și unul dintre ei, cel mai dragălaş se îmbolnăvește.

În ziua operației, mama copilului, o biată muncitoare singură, stând la ușa sălii de operație îl roagă cu lacrimi să i-l scape, căci nu are altul și micuțul e singura lumină a vieții ei triste și-l iubește neînchipuit de mult.

Încrezător în știința sa, doctorul îi face operația, dar copilășul moare în mâinile sale.

Rămâne contrariat de incertitudinea științei, căci după toate legile și temeiniciile sale studii, operația avea să reușească.

Mai mult, mama disperată, la ieșirea lui din sala de operații îi strigă cu vocea și cu mimica unei mame, căreia i-a omorât copilul: „Mi l-ai omorât! Dă mi l-ai omorât!”

Cuvinte hotărâtoare în viața lui.

Faptul acesta, ca și tribunalul conștiinței, îl frământă rău, încât slăbește și cu fizicul și pleacă în Argentina pentru recreație.

În drum îl ajunge telegrama că fiul său și-a fracturat, frontalul, căzând de pe cal.

Se reîntoarce cu un avion în casa familiei și după toate preceptele științei medicale rostite de el și de consiliul de medici, urma ca fiul său să moară.

Peste scurt timp copilul intră în agonie și apoi într'o nesimțire de câteva zile.

Disperat pe de o parte, văzând știința sa căreia el i-s'a închinat fanatic neputincioasă, pe de altă parte mustrat de conștiință și urmărit pretutindeni de figura mamei, căreia i-a omorât fiul, și cu cuvintele ei în urechi, nu știe ce să mai facă.

Un nou gând și un dău necunoscut îl îndeamnă să-l ducă în ziua următoare în fața preoților, ca să se facă procesiunea Sf. Fecioare.

În momente de mari sânciunari sufletești și cu o credință nemărginită în Dumnezeu, pe carele le-a negat, în ziua când pe stradă trecea procesiunea, iată-l că-și ia copilul aproape pierdut în brațe și aleargă. Trece prin mulțime și-l prezintă preoților alături de alți bolnavi.

Și minunea se împlinsește, căci copilul în timpul rugăciunilor preoților deschide ochii și își vine în fire.

Credința a învins știința, căci unde a încetat știința a lucrat credința.

Convertirea acestui doctor orb de știință nu este singură. Au fost, sunt și vor mai fi cât veacurile.

Să dea Dumnezeu, ca același duh să străbată inimile și mințile numeroșilor noștri închinători la știință, cari și-au făcut din știință idoli și au uitat pe Dumnezeu nostru adevărat și făcător de minuni!

Pr. Ilie Câmpianu
revizor eparhial

RECENSIE

Preot Dr. LIVIU STAN -- Sfinți Români

Sibiu, 1945 Preț 300 pag. 79

„Seria Teologică” dela Sibiu, care constituie o enciclopedie ortodoxă se îmbogățește cu o nouă lucrare „Sfinți români” datorită Prof. L. Stan dela Academia teologică Andreiană.

În anul 1940 tânărul dogmatist și apologet Prof. Dr. Petru Rezuș a dat la iveală masiva operă: *Aghiologia ortodoxă*, în care discută și lămurște pe bază documentară aghiologia ortodoxă și probabil că în continuare are în studiu și problema canonizării sfinților români.

În anul 1942 decedatul Prof. Univ. N. Popescu-Prahova în lucrarea: „*Canonizarea în Biserica ortodoxă*”, pune problema canonizării în România și după ce arată bazele și criteriile canonizării ajunge la concluzia că printre sfinții români stratuțește împodobit cu cununa de martiri voevodul Constantin Brâncoveanu.

Tânărul Canonist Prof. *Liviu Stan* în „Sfinții români”, pune problema; ca sf. Sinod să-și spună cuvântul în cultul sfinților naționali, pe care *pietatea populară* i-a canonizat; căci „canonizarea formală nu este procedeul obișnuit pentru așezarea cuiva în rândurile sfinților, ci *pietatea populară* i-a canonizat, căci canonizarea for-

mală nu este procedeul obișnuit pentru așezarea cuiva în rândurile sfinților, ci *pietatea populară* și cinstirea cuiva de către obștea credincioșilor, e acela care așează cu adevărat între sfinți pe cineva”. (p. 78) Pentru aceasta în continuare autorul recomandă și insistă să se procedeze „la examinarea datelor asupra vieții și faptelor minunate ale sfinților români, Să se cerceteze cultul lor popular și să se procedeze apoi, cu solemnitatea cuvenită, la canonizarea lor formală” (p. 78).

Acest început îl face autorul cercetând viața sfinților *Daco-Romani* și viața sfinților români. Trebuie să menționăm satisfacția sufletească, că prin această lucrare se restabilește adevărul istoric că și poporul român are sfinții săi, chiar dacă ei nu figurează în calendar.

Evident „alături de sfinții pe care îi cinstește întreaga Biserică, există și sfinții români. Avem sfinți ridicați din neamul nostru, sfinți dintre cari pe unii i-au uitat, pe alții nu vrem sau nu îndrăznim să-i cinstim, iar pe alții îi cinstesc alte neamuri, cari ni i-au spus și nouă, și totuși nu ne arătam vrednici de ei; nu-i cinstim după cuviință”. (p. 5).

După moartea canonistului Valerian Seșan, ucenicul *Liviu Stan* rămâne un fidel continuator al său și promisiunea făcută de a da mai târziu la iveală cea dintâi alcătuire de „*Vieți de sfinți Români*”, îl va deplini ca *teolog desăvârșit* și ca un *canonist autentic*.

Intrucât spațiul nu ne permite să ne reținem asupra sfinților „*ce sunt podoaba cea netrecătoare și stâlpii mântuirii neamului românesc*”, ne mulțumim numai să-i pomenim începând cu sfinții *Daco-Romani Dasius din Darastorum, Montanus și Maxima din Sigiduum Niceto de Remesiana, Nichita Romanul; precum și Quintilian, Maxim și Dada, Emilian și alții*.

Șirul sfinților români se începe cu Sfântul Leontie dela Rădăuți (sec. XIV-XV); apoi Ioan dela Prislop sau Sf. Ion din Silvaș (sec. XV); Sf. *Daniil Sihastru* dela Voroneț (sec. XV); Sf. Vasile dela Moldavița (sec. XV-XVI) Sf. Gavriil dela Neamțu (sec. XV) Sf. Rafail dela Agapia (sec. XVI), Sf. Iosif dela Bisericanii (sec. XVI-XVII); Sf. Chiriac dela Tazlău (sec. XVI-XVII); Sf. Epifanie dela Voroneț, Sf. Partenie dela Agapia, Sf. Ioan dela Râsca, Sf. Inochentie dela Pobrata, Sf. Eustatie dela Pobrata (sec. XVI-XVII); apoi Sf. Ion Românul († 1662); „*Caiinic cel stânt dela Cernica și Râmnic (1787-1868); Sf. Antipa din Calopondești (1816-1882) și alți sfinți români*” (pag. 14-16).

Toți acești cuvioși ce au trăit în sfințenie și fapte bune, e adevărat Biserica noastră nu

i-a recunoscut formal sfinții „dar afirmăm că pentru această pricină, ei nu sunt mai puțin sfinți decât ar fi fost, dacă s'ar fi procedat la canonizarea lor formală“.

Cu acest prilej redăm și definiția canonizării care „este un act formal; prin care se recunoaște solemn sfințenia cuiva, și prin care se instituie oficial, cultul celui recunoscut ca sfânt. Dar în Biserica Ortodoxă, procedul, n'a fost canonizarea formală din partea Bisericii conducătoare ci a fost și a rămas, *canonizarea obștească*, canonizarea spontană din partea credincioșilor, care inițiau crearea cultului pe seama unuia sau altuia, dintre cei adormiți în Domnul cu faima de sfânt“. (pag. 77).

Pentru aceasta e firesc ca autorul să termine lucrare cu îndemnul ca „să se ștergă colbul, de pe mormintele Brâncovenilor și de pe acelea ale mucenicilor ortodoxiei ardelenice din sec. al XVIII, care toți, sunt, mucenici și sfinți, mucenici cel puțin tot atât de îndreptățite la un cult obștesc din partea Bisericii, ca și toți neomartirii și martirii mai vechi ai credinței noastre ortodoxe“. (pi 78).

Munca autorului e de migală și răbdare, iar lucrarea aceasta și cea promisă „*vieți de sfinți români*“, va constitui un motiv în plus pentru sfântul Sinod al Bisericii noastre de a *canoniza formal* autoritativ pe sfinții noștri naționali pe care poporul îi cinstește și pietatea populară i-a canonizat de atâta vreme.

Recomandăm tuturor intelectualilor cartea aceasta și obligăm în conștiință pe toți *apostolii lui Iisus* de a procura și studia lucrarea aceasta; căci nu vor avea decât folos și dobândă sufletească.

Autorului ce a desțelenit un ogor părăsit și a șters praful uitării de pe mormintele sfinților noștri;

îl felicităm și îi dorim sănătate și putere să ducă la bun sfârșit lucrul început.

Prof. I. Bulea

Păr. protopop în cuvântarea sa de deschidere stăruie asupra vremurilor ce le străbatem, când după terminarea războiului pe câmpurile de luptă ne este dat să asistăm la un războiu al păcii. Marii conducători ai omenirii se străduiesc să așeze temelii unei păci durabile. Dar altă temelie decât cea aleasă de Mântuitorul Hristos pentru pașnica conviețuire între neamuri nu poate avea trăinicie. Vremurile grele cu tot cortegiul lor de suferință ne oferă condiții prielnice unei intense activități pastorale. Cei cari n'au venit la Mântuitorul din credință vin acum din cauza suferinții. De aceea datorie avem să ne potentăm entuziasmul chemării noastre preoțești.

Tema fixată pentru conferința de toamnă; „Preotul în serviciul Bisericii și în serviciul poporului“ au tratat-o preoții: D. Meret-Bichigi și T. Gherga-Coșava. Unul Păr. Meret tratând problema mai mult teoretic, iar Păr. Gherga practic. Ambii s'au achitat conștiinței de însărcinarea primită hotărându-se ca lucrarea Păr. Meret pentru frumusețea și adâncimea ideilor să fie publicată în organul oficial.

Păr. Protopop rezumând discuțiile, stăruie în deosebi, asupra faptului, că Biserica noastră fiind o biserică a poporului, să întreținem legături cât mai strânse cu poporul mai ales în aceste vremuri grele. Și pentru ca aceste legături să fie cât mai reale stăruie asupra pastorației individuale, când avem prilejul să pătrundem în intimitatea sufletească a credincioșilor cunoscându-le starea lor de spirit.

Tema liturgico-pastorală: „Pregătirea sf. cuminecături pentru cei bolnavi“ a tratat-o cu competența-i cunoscută Păr. P. Iana din Curtea. Păr. protopop arătând motivele ce l-a determinat spre a discuta această temă.

După comunicarea mai multor ordinațiuni, conferința se încheie, frații preoți înviorați sufletește întorcându-se la căminurile lor.

Prot.

LOGOJ

Conferința de toamnă a preoțimii din protopopiatul Logojului s'a ținut la Logoj sub prezidiul protopresbiterului Dr. Aurel Mihaescu. Conferinței i-a permers sf. liturghie împreună cu chemarea Duhului Sfânt, predicând preotul B. Răduleanu încadrat de parohia a V-a din Logoj.

După cuvântul de deschidere al prezidiului, în care arată importanța conferinței preoțești — la cererea preoților prezenți — s'au cetit lucrările tratând subiectul: „Preotul în serviciul Bi-

Conferințele pastorale de toamnă

FĂGET

Preotimea tractului Făget s'a întrunit în conferință pastorală de toamnă la sediul protopopiatului în ziua de 27 Noembrie a. c. Conferinței i-a permers Sf. Liturghie împreună cu Chemarea Duhului Sfânt în cadrul căreia a predicat frumos și convingător Păr. Mureșan din Zolt.

seriei și al poporului" ale preoților: N. Vânătu-Logojel, P. Murgoi-Visag și N. Sintescu-Logoj.

În legătură cu conferințele cetate, Preotul B. Răduleanu accentuează necesitatea activismului în biserică și este de părere ca să participe, prin cântare, dând răspunsurile la serviciile divine, toți credincioșii prezenți, după care stăruie asupra pastorației individuale.

Preotul-prof. P. Olde stăruie asupra educației religioase în școală și asupra împrejurarilor, ca facerile de bine să se exercite prin biserică.

Se comunică apoi celor prezenți diferite ordine ale Ven. Cons. eparhial. Iar în cât privește ord. Nr. 5235 B 945 preoțimea prezentă este de părere ca taxele la fondul preoțesc de ajutorare reciprocă să se majoreze cu 200%.

În sfârșit, președintele, pune în vedere preoților ca să-și îndeplinească conștiincios și la timp toate datorințele ce le au, atât în, cât și afară de biserică, apelând la conștiința fiecăruia, după care, conferința s'a încheiat.

ORAVIȚA

În ziua de 22 Nov. 1945 preoții din protopopiatul Oraviței s'au adunat la sediul protopopesc după 6 luni de muncă în via Domnului. E ceva sublim, impresionant să vezi cum în frunte cu Prea Cuc. Protopop, preoții se pleacă pe lespedeza Altarului cerând binecuvântarea Cerului să se pogoare asupra lucrărilor lor.

Chemarea Duhului Sfânt e săvârșită de Păr. Milovan din Măidan, care la fine ține și o prea frumoasă predică despre: „*Misunea preotului în mijlocul poporului*“. Predicatorul, de altfel ca întotdeauna bine pregătit, cu citate din Sfta Scriptură și Sfta Tradiție, arată că „preoțimea nu este din lumea acesta, însă pentru lume. Ea este legătura nevăzutului cu văzutul prin umanizarea dumnezeiescului și îndumnezeirea omeneșului.“ Arată apoi că păstorul cel bun pune sufletul său pentru oi, și îndeamnă la muncă căci secerișul este mult iar secerători puțini.-

Dela sfta biserică preoțimea trece într'una din clasele școlii primare, unde prea. cuc. prof. V. Musta prin cuvinte alese și pline de însuflețire, după ce citește ordinul Ven. Cons. eparhial în legătură cu aceste conferințe, arată însemnătatea acestei conferințe pentru preoți și fiindcă coincide cu începerea anului școlar roagă cuc. preoți să nu-și neglijeze îndatoririle lor preoțești și mai ales catehizația tinerimei. Personal se va interesa prin inspecții inopinate de felul cum cuc. preoți își fac datoria.

Dă apoi cuvântul păr. Gh. Măteu-Agadic, care-și dezvoltă conferința cu titlul: „*Preotul în*

serviciul Bisericii și a poporului“. Acelaș subiect îl dezvoltă și păr. N. Gârna utilizat la parohia Broșteni. Ambii conferențieri arată că preotul trebuie să fie pregătit, să fie la înălțimea chemării sale, pentru a se putea opune tendințelor de distrugere a religiei. Tot în acelaș sens, aducând complectări vorbește și păr. I. Stoian din Anina și păr. I. Nicolaevici-Comorăște. Poporul să vadă în biserică o mamă ocrotitoare iar în preot un adevărat păinte, căci vremile sunt cruciale și să nu pierdem busola de orientare a credinței.

Păr. V. Ostașu utilizat la Ciclova-Montană vorbește despre: „*Alitudinea preoților în fața vremurilor de astăzi*“, subiect propus de Prea cuc. Prot. Musta. În această chestiune mai vorbesc și preoții N. Joloncovski-Oravița și I. Hergan-Cacova. Toți trei conferențierii arată că preotul să nu se amestece în politică ci să-și vadă de turmă, să fie tată tuturor și nu în slujba unui partid sau idei. Să fie pildă în fața sâtenilor și vrednic de titlul „*Tată Păinte*“.

Prea cuc. protopop făcând o largă privire asupra mersului conferinței își exprimă nădejdea că Preotul și Învățătorul, Biserica și Școala, fiind factorii de căpetenie ai neamului nostru românesc sunt și vor fi la înălțimea chemării lor și nu vor pași de pe drumul lor de mijloc ce duce la Mântuitorul. Astfel făcând se vor mântui și pe dânși și pe cei ce le ascultă cuvântul.

Se trece apoi la partea administrativă. Aci Păr. V. Crețu-Ciclova Montană, arată că prin plecarea Prea cuc. pr. Dr. M. Bănescu, cercul pastoral Oravița a rămas fără președinte, roagă cuc. Preoțime dependentă de acest cerc, să-și aleagă președintele, secretarul și duhovnicul. Sunt aleși în ordine Pr. V. Crețu, A. Milovan și C. Jurca-Oravița.

Părintele R. Suciu-Ticvanul mic. secretarul protopopesc citește și dă explicație mai multor ordine primite dela Ven. Cons. eparhial, ordine ce se iau la cunoștință.

INFORMAȚII

Sărbătorirea Prea Sf. Sale Păr. Episcop Veniamin. În ziua de 22 I. c. Prea Sf. Sa Păr. nostru Episcop Veniamin împlinește frumoasa vârstă de 60 ani.

Acest fericit eveniment al Eparhiei noastre va fi sărbătorit într'un mod solemn în ziua de Duminecă, 24 Febr. a. c. după programul de pe ultima pagină.

Sărbătorirea Prea Sfinției Sale de F. O. R.-ul local, în Sala festivă a Liceului „Traian Doda“, care va avea loc la orele 4 p. m. și va conferența DDr C. Corneanu.

Conferințe. În cadrul ciclului de conferințe patronate de Prea Sf. Sa Păr. Episcop Veniamin, au conferențiat până acum următorii: 1. Dl. Dr. C. Corneanu despre „Satul Borlova”, 2. Dl. judecător P. Popovici despre „Eiveția și 3. Dl. F. Barbu din Logoj despre „Muzica românească”.

Iar Duminică în 14 l. c. va conferența dl. prof. I. Costinescu (Lucian Costin) despre „Viața și moartea în folclorul bănățean”.

O serbare culturală. Liceul mixt „Tr. Doja” din C-sebeș, prin osteneala Corpului profesoral și a elevilor săi a prezentat numerosului public caransebeșan participant, Duminică 10 l. c., tradiționala sa serbare culturală, cu un program variat.

Remarcăm echipa de dansatori, cari prin executarea ireproșabilă a decentelor și frumoaselor noastre jocuri populare, ne dă speranța că ei se va cultiva și perpetua peste generații nesfârșite de români și nu va putea fi înlocuit de modernism.

Ungaria a fost declarată republică. Parlamentul a ales la 1 Februarie a. c. de președinte pe Zoltan Tildy.

În Franța a fost ales președinte al republicii, în locul generalului De Gaulle care a abzis, -- socialistul Felix Gouin.

În Jugoslavia a fost ales președinte al Consiliului de Miniștri și șef al armatei mareșalul Bos-Tito.

Nouii trenuri. Începând cu ziua de 6 Februarie a. c. trenurile rapide Nr. 15 care sosește dela București la ora 5,58 în Caransebeș și Nr. 16 care vine dela Timișoara spre București la ora 20.05 vor circula zilnic.

Dl. preș. al organizației națiunilor unite a declarat că la începutul lunii Mai a. c. se va ține conferința pentru încheierea tratatelor de pace cu România, Italia, Bulgaria, Ungaria și Finlanda.

Dl. Trygve Lie, Ministru de externe al Norvegiei a fost ales secretar general al Organizației Națiunilor unite, O. N. U. care va fi ca un „primministru al lumii”.

Fostul regent N. Horthy al Ungariei împreună cu 200 criminali de războiu unguri au fost predați guvernului Jugoslav spre a fi judecați.

PARTEA OFICIALĂ

Ordin circular

Nr. 409 B. 1946

Suntem în pragul sfântului și Marelui Post al Invierii Domnului, când și slujitorii sfințelor altare sunt datori să-și curețe haina sufletului lor cea întinată cu tot felul de păcate și să-și intensifice viața religioasă-morală.

Drept aceea ne vedem îndemnați să dispunem următoarele:

În cele dintâi 6 săptămâni ale sfântului și Marelui Post (dela 4 Martie până la 12 Aprilie a. c.), se vor întruni conferințele preoțești de

primăvară din fiecare protopopiat și în cadrele acestor conferințe toți preoții din protopopiat se vor mărturisi și împărtași cu ss. Taine.

Sf. liturghie a darurilor celor înainte sfințite se va celebra în sobor.

Înainte de sf. liturghie toți preoții se vor mărturisi, iar la sf. liturghie toți se vor împărtași cu ss. Taine.

Atât înainte de mărturisire, cât și înainte de împărtașire va avea loc câte o meditație, pe care o va rosti preotul care a pregătit cea mai bună meditație.

În acest scop, preoții cu numele dela litera A.-L. vor pregăti meditația despre mărturisire, iar cei cu numele dela litera M.-Z., vor pregăti meditația despre sf. Împărtașanie și le vor prezenta Oficiului protopopesc cu cel mult 8 zile înainte de conferința preoțească, iar protopopul, alegând pe cea mai bună meditație, va designa pe preotul care să o rostească. Toate meditațiile, în termen de 8 zile, se vor înainta Consiliului eparhial, deodată cu înaintarea procesului-verbal al conferinței protopopești.

Se observă, că dela pregătirea meditației sunt scutiți numai preoții trecuți de 60 ani, aceștia, dacă doresc, având facultatea de a pregăti, însă ceilalți preoți, chiar și cei ce din motive binecuvântate absentează dela conferință, sunt obligați a o pregăti, însă ceilalți preoți, chiar și cei ce din motive binecuvântate absentează dela conferință, sunt obligați a o pregăti și înainta, scuză pentru nepregătirea meditației acordându-se numai pentru cauză de boală.

După sf. liturghie se va desfășura apoi programul conferinței pastorale, după programul întocmit de către protopopul tractual.

Fiecare oficiu protopopesc va raporta data la care a fixat conferința preoțească, făcând cunoscut și programul conferinței, pentru a i-se putea împărtași binecuvântarea arhierescă pentru ținerea ei.

După conferință, se va înainta raport Consiliului eparhial, la care se va anexa și o dare de seamă pentru „Foaia Diecezană”.

Întru cât, din cauza greutăților de transport, nu se vor putea întruni toți preoții la centrul protopopesc, conferința preoțească cu acelaș program, se va putea ține și în mai multe centre din protopopiat.

Caransebeș, la 1 Februarie 1946.

Episcop:

† VENIAMIN

Consilier referent:

Ic. Stfor Prot. R. G. Ancușă

EPISCOPIA ORTODOXĂ-ROMÂNĂ A CARANSEBEȘULUI

INVITARE

AVEM MAREA BUCURIE A VĂ ANUNȚA, CĂ PREA SFINȚIA SA

EPISCOPUL **VENIAMIN**

AL CARANSEBEȘULUI VA ÎMPLINI VÂRSTA DE 60 DE ANI, ÎN ZIUA DE 22 FEBRUARIE 1946. CONSILIUL EPARHIAL, ÎN ȘEDINȚĂ PLENARĂ A HOTĂRÎT SĂ CINSTEASCĂ, DUPĂ CU-VIINȚĂ, ACEST EVENIMENT ÎNSEMNAT ÎN ISTORIA EPARHIEI, PRIN SĂRBĂTORIREA PREA SFINȚIEI SALE ÎNTR'UN CADRU SO-LEMN, CARE SE VA DESFĂȘURA ÎN ZILELE DE 23 ȘI 24 FEBRUARIE ÎN ORAȘUL CARANSEBEȘ, DUPĂ URMĂTORUL

ooo

PROGRAM

I. Sâmbătă, în 23 Februarie 1946, orele 5 p. m.:

Serenadă în fața reședinței episcopale, oferită de Primăria orașului și executată de:

1. Corul Școalelor.
2. Corul Reuniunii de cântări.
3. Cuvântarea Primarului.
4. Corul Căminului Cultural.
5. Corul Teologilor.

II. Duminică, în 24 Februarie înainte de masă:

1. Orele 9 dim. Procesiunea lății dela reședința episcopală, conducând pe Prea Sfinția Sa la Biserica noastră catedrală.
2. Orele 9:30 dim. Liturghia arhierască în sobor la biserica Sf. Gheorghe și rugăciunea de mulțumită.
3. Orele 12. Recepția la reședința episcopală.

III. Duminică, în 24 Februarie, după masă:

Sărbătorirea Prea Sfinției Sale de F.O.R.-ul local, în Sala festivă a liceului „Traian Doda”, care va avea loc la orele 4 p. m.

Considerând sentimentele de unanimă prețuire a arhipăstorului nostru suprem, avem onoarea a Vă invita să participați și Dv. la aceste festivități.

Caransebeș, la 5 Februarie 1946.

CONSILIUL EPARHIAL.